

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 153.

Sjette Sessions anden Samling.

52de Møde.

Fredagen d. 9de Marts Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Monrad: Det er en Erfaring, som dette Thing har gjort ved mange Leiligheder, at den høitagede Indenrigsminister lægger megen Vægt paa, hvad der udtales her i Salen, og jeg troer derfor ogsaa, at man kan være overbevist om, at han vil tage de Udtalelser, som have fundet Sted her i Aften, under den modneste Overveelse. Der er vistnok ikke faa af Medlemmerne her i Salen, som ikke ere faa noie inde i de jydskte Forhold, at de tør udtale nogen Dom om, hvilken af de stridende Parter der har Ret; men for dem maa det alligevel staae klart, at det er af den allerstørste Betydning for Jylland at faae en Jernbane, og, naar dette Arbeide kan udføres ved et privat Foretagende, selv med nogen Understøttelse af Staten, saa er den Omstændighed, at Private sætte store Capitaler i saadanne Foretagender, til lige et Beviis for, at det, der saaledes kommer istand, ikke kan være upraktisk. Sagen stiller sig ikke blot for mig, men jeg formoder tillige ogsaa for Andre, saaledes, at, naar Regjeringen til at fremme Underhandlingerne om Anlægget af en Jernbane i Jylland, anseer en vis Sum for nødvendig, saa bør vi stille den til dens Raadighed; thi vi kunne ikke ønske, ved at nægte en saadan lille Sum, at gjøre det umuligt for Regjeringen at forfølge en Plan, som man anseer for særdeles vigtig. Jeg troer, at vi Alle ere overbeviste om den store Betydning, som denne Sag har for denne, for Monarchiet saa særdeles vigtige Landsdeel, og at man meget maa ønske, at den maa komme til et endeligt

Resultat; i det Haab skal jeg for mit Vedkommende stemme for Bevillingen af den begærede Sum.

Dinesen: Jeg ønsker vistnok ligesaameget som Nogen her i Forsamlingen, at der skal komme en Jernbane istand i Jylland, ja, jeg har endogsaa det Haab, at der skal komme en fuldstændig Jernbanelinie baade paa Østkysten, Høideryggen og Vestkysten; men jeg troer ikke, at dette, saaledes som Forholdet i Diebliffet stiller sig, vil kunne realiseres i en nær Fremtid. Jeg troer, at Driftsomkostningerne ved en Jernbane endnu ere saa betydelige, at deri ligger den væsentligste Hindring, og at navnlig Dampkraften ikke har naaet en saadan Fuldkommenhed, som vilde være nødvendig, dersom dette skulde blive Tilfældet. Nye Opfindelser og Erfaringer maatte derfor afventes, og de Forsøg, som i den antydede Retning netop gjøres i vor Tid, ville multigen lede dertil. — Imidlertid skal jeg, med Hensyn til hvad der for Tiden bør udføres, gjentage nogle Ord, som jeg for en halv Snees Aar siden læste, betræffende en lignende Sag, der dengang var bleven forhandlet i det engelske Parlament, og hvor det Spørgsmaal forekom, i hvilke Retninger forskjellige Jernbanelinier skulde lægges.

Der reiste sig da en Mand, som dengang var den største Jernbane-Entrepreneur, og som havde deeltaget i de vigtigste Jernbaneforetagender i England. Han udtalte som sin bestemte Overbeviisning, at en Hovedbetingelse for, at en Jernbane kunde lykkes, var, at den maatte gaae igjennem en befolknet Egn. Denne Udtalelse havde en afgjørende Indflydelse paa Bestemmelsen af, hvor Jernbanenettet blev lagt, idet man vel vogtede sig for at lægge det, hvor ingen Befolkning fandtes.